

Sygn. akt III UK 263/19

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z odwołania Przedsiębiorstwa Autobusowego K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z udziałem zainteresowanych: R. J. , L. P. , P. K. , Z. M. , W. K. , A. E. K.

o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 23 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 25 października 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd Najwyższy odstępuje od obciążenia płatnika kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w S. decyzjami odpowiednio z dnia 13 listopada 2013 r., z dnia 13 listopada 2012 r., z dnia 13 listopada 2013 r., z dnia 13 listopada 2013 r., z dnia 13 listopada 2013 r. (odrębne decyzje względem ubezpieczonych, odpowiednio do ww. decyzji: W. K. , Z. M. , P. K. , L. P. , R. J.) ustalił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Autobusowym „K.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w okresach wskazanych w tychże decyzjach. Następnie organ

rentowy w decyzjach, odpowiednio z dnia 20 grudnia 2013 r., z dnia 2 stycznia 2014 r., z dnia 20 grudnia 2013 r., z dnia 20 grudnia 2013 r., z dnia 20 grudnia 2013 r. (odrębne względem każdego z wymienionych powyżej ubezpieczonych: W. K. , Z. M. , P. K. , L. P. , R. J.) stwierdził, że wskazani w każdej z nich ubezpieczeni z tytułu wykonywania pracy na podstawie umów zlecenia zawartych z A. K. , a wykonywanych na rzecz ich pracodawcy, podlegają ubezpieczeniom społecznym jako pracownicy na podstawie art. 8 ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 266, dalej jako „ustawa systemowa”), a płatnikiem ich składek jest Przedsiębiorstwo Autobusowe „K.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Nadto decyzją z dnia 31 października 2014 r. organ rentowy zmienił decyzję z dnia 13 listopada 2012 r. dotyczącą W. K. w części dotyczącej podstawy wymiaru składek za wrzesień 2007 r.

Odwołania od wskazanych decyzji wniósł płatnik składek, a Sąd Okręgowy połączył sprawy prowadząc jednolite postępowanie. Wyrokiem z dnia 24 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił odwołania i zasądził od płatnika zwrot kosztów zastępstwa procesowego. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 25 października 2018 r., III AUa (...) oddalił apelację skarżącego odstępując od obciążenia płatnika składek kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Przedsiębiorstwo Autobusowe „K.” Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wskazało, że jest ona oczywiście uzasadniona, a w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia.

W uzasadnieniu skarżący stwierdził, że jak dotąd Sąd Najwyższy w sytuacji z art. 8 ust. 2a w związku z art. 4 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie przeanalizował, czy istnieje podstawa prawna do uznania, że w razie zastosowania konstrukcji uznania za pracownika w sytuacji zawarcia umowy z osobą trzecią obowiązek naliczania i odprowadzania składek obciąża pracodawcę, a w szczególności, czy nie należało stosować ogólnej zasady, że płatnikiem jest podmiot zawierający umowę cywilną i z tej racji rozliczający osobę objętą ubezpieczeniem. Zdaniem skarżącego Sąd Najwyższy nie analizował dotychczas, czy w tej sprawie istnieje luka prawna i w jaki sposób taką lukę należałoby wypełnić.

Skarżący przytoczył również argumentację opartą na zarzutach niezgodności obciążenia pracodawcy dodatkowymi składkami z przepisami Konstytucji - art. 2, art. 64 ust. 3, art. 84, art. 217. Stwierdzono, że art. 8 ust. 2a ustawy systemowej nie stanowi wprost, że pracodawca jest płatnikiem składek za zleceniobiorcę, który zawarł umowę z osobą trzecią, a jednocześnie jest pracownikiem tego pracodawcy. Natomiast z art. 4 pkt 2a jednoznacznie wynika, że pracodawca płaci składki za pracowników, natomiast jednostki organizacyjne lub osoby fizyczne płacą składki za inne osoby, z którymi zawierają umowy cywilne objęte obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

W odpowiedzi pozwany wniósł o nieprzyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W analogicznej sprawie między tymi samymi stronami Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 19 lutego 2020 r. (III UK 104/19, niepublikowane) odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Należy podkreślić trafność argumentacji przedstawionej w przywołanym postanowieniu, która jest adekwatna również w niniejszym przypadku. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przedstawiono argumentację świadczącą zdaniem skarżącego o konieczności przyjęcia do rozpoznania z uwagi na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, jednak pominięto uzasadnienie stwierdzenia, że skarga jest oczywiście zasadna. W ten sposób, w części dotyczącej drugiej z poruszonych przesłanek, skarga w sposób oczywisty nie czyni zadość normie z art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Odnosząc się do argumentów świadczących o wystąpieniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego należy przypomnieć, że opisana wątpliwość rozstała już wyjaśniona w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 r., II UZP 6/09 (OSNP 2010 nr 3-4, poz. 46), w której stwierdzono wprost, że pracodawca, płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne ubezpieczonego wykonującego rzecz swojego pracodawcy pracę w ramach umowy zawartej z osobą trzecią, jest ten pracodawca. Takie pojmowanie rzeczonych przepisów ustawy systemowej utrwaliło się w jednolitej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego,

która została przytoczona w postanowieniu III UK 104/19. Można zatem stwierdzić, że pogląd Sądu na ustalenie płatnika składek w sytuacjach stosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej jest jednolity, a to zagadnienie prawne zostało już wyjaśnione.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.